

SANT DALMAI ES MOU

D'un temps ençà, els veïns de Sant Dalmai s'estan movent per promoure una major convivència i unió entre la gent del poble. D'aquest esforç n'ha sortit l'associació cívica Grup Sant Llop, que fa pocs dies va redactar els seus estatuts. Les finalitats de l'associació queden establertes en l'article tercer que us reproduïm tot seguit:

1.-Promoure la convivència cívica entre tots els habitants.

2.-Tenir cura de les necessitats físiques de la població.

3.-Promoure entre els socis els mitjans adequats per ocupar el temps de lleure mitjançant activitats dirigides i organitzades.

4.-Fomentar el desenvolupament d'activitats culturals, esportives i recreatives en ordre a una millor relació social per a la nostra comunitat.

Es convida a tots els vilatans de Sant Dalmai a participar-hi.

L'ASSOCIACIÓ

AMICS DE LA CROSA

En el número passat ens preguntàvem si calia fer una Associació entre Vilobí i Bescanó per vetllar sobre les propostes d'actuació a la zona de la Crosa. S'en va parlar diverses vegades i amb gent diversa, tant de Vilobí i Bescanó com de Girona. Va semblar que calia fer-la, i s'ha fet.

En aquests moments els Estatuts i resta de documentació legal està en fase de tràmit. Pensem que per al proper número, el d'estiu, ja estarà tot enllestit i en tindreu informació per saber quins projectes hi ha, socis, feines a fer, etc.

De moment, i tant bon punt es posin a treballar en el Pla de la Crosa, heurem de donar la màxima difusió entre els veïns i propietaris, al revés del que s'ha fet en altres projectes d'aquest tipus.

TRANSPORT ESCOLAR

Anys 1957-1958. Sembla que fa quatre dies. Quants de record. Dues aules. En una el senyor Josep. A l'altra la senyora Adela. En cada una d'elles una estufa de llenya que es posava vermella de tanta estella.

Els nens en un lloc. A l'altre les nenes. A l'hora de l'esbarjo, elles saltant a corda. Nosaltres jugant a futbol, a retrats o a fronton, fent servir per raqueta, la picadora de rentar la roba.

Érem uns bordegassos a punt d'escapar del niu, i volar tots sols. Poc després, uns farien de pagès, els altres d'aprenent de mecànic o de manobre, per més endavant ésser uns bons paletes. Pocs, continuarien estudiant. Però bé. Tot això és història.

Jo, del que vull parlar és del transport. Escolar, és clar!

El més normal era fer el camí a peu. Almenys els més petits. Després la "bici", sobretot els de més lluny. El passa-muntanyes, la bufanda, els guants, les xiruques i a fer milles!, que dirien ara.

I tot anava bé!

Anys 198... - 1988. Ha arribat el progrés. Dos estu-pends autocars. Com senyors. Valguem Déu! I encara ens queixem!

Que si no és puntual.

Que si arriba massa aviat al cole.

Que els deixa massa lluny.

Fins i tot que si algú fa tard no els espera.

I potser teniu raó:

No ho faré pas de posar-me de part de l'empresari transportista.

És més, tenim tot el dret a demanar-li el màxim de seguretat. Bons frens, bons pneumàtics, que faci les revisions que calgui, les places necessàries que marca la llei. I més si convé.

Però... amics meus, crec jo que també hi podem posar molt de la nostra part.

Llocs adients per fer les parades. Camins el més ample possibles, encara que faci falta sacrificar un roure o unes quantes mates de blat-de-moro. Si cal, en les parades una mica de soplug, que els fills són els nostres!

Els xofers estan fent una feina, com aquell que posa totxos o fa farinada. No els podem exigir gaire. Som nosaltres els pares, els qui hem de vetllar.

Ara que s'ha acabat la "cacera", algú pot aixecar la llebre i fer colla per arranjar els quatre clots del revolt o aquella fotja empenyadora que ens desmanega el cotxe... i també l'autocar que ens porta la mainada.

Podem fer, si volem, un bon camí.